

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 66/2021
02.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из,/..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 84/21 од 26.04.2021. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 02.07.2021. године, без испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 84/21 од 26.04.2021. године.

Образложење

Предлагач АА је, преко Управног суда, поднела Врховном касационом суду жалбу против решења Управног суда Р4 у 84/21 од 26.04.2021. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 8580/20, као неоснован.

У жалби се наводи да доносилац оспореног решења није утврдио све битне чињенице од значаја за доношење одлуке, јер није узео у обзир важност предмета спора за подносиоца приговора нити је сагледао све специфичности ситуације у којој се налази предлагач после подношења тужбе у управном спору. Предлагач се не слаже са констатацијом из ожалбеног решења да је поступак за оспоравање донетог акта у интерном јавном конкурсном поступку сложен, као ни са констатацијом да за доношење одлуке по приговору није од утицаја дужина трајања поступка пред органом управе. Такође, истиче да се Управни суд у ожалбеном решењу није изјаснио о томе колики је разумни рок за одлучивање у радним споровима. Предлаже да суд усвоји њену жалбу и преиначи ожалбено решење, тако што ће утврдити да јој је у предмету Управног суда У 8580/20 повређено право на суђење у разумном року и наложити да се одлука у том предмету донесе у року од 30 дана од дана достављања решења.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 17. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року,

којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Ожабеним решењем је одбијен приговор предлагача АА ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 8580/20 са образложењем да од момента подношења тужбе 02.06.2020. године до подношења приговора 02.03.2021. године није протекао непримерено дуг временски период који би довео до повреде права на суђење у разумном року. Наводи се да период након подношења тужбе није пратила неактивност суда, имајући у виду да је тужба достављена на одговор туженом органу и да су прибављени списи спроведеног управног поступка. При доношењу ожалбеног решења, Управни суд је имао у виду да је у питању сложен вишестраначки поступак у коме је неопходно одржавање усмене јавне расправе, као и да су судије дужне да предмете решавају по редоследу њиховог пријема, у складу са обавезом прописаном чланом 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр. 110/09 ... 39/16).

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Полазећи од чињеница и околности овог случаја, Врховни касациони суд налази да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда У 8580/20. Наиме, од подношења тужбе у том предмету до подношења приговора ради убрзавања поступка протекло је девет месеци, што у објективном смислу не може представљати непримерено дуг период који би довео до повреде права на суђење у разумном року. У том периоду Управни суд је окончао фазу претходног поступка у којој је прибавио одговор на тужбу и списе предмета управног органа. У предмету је неопходно заказивање усмене јавне расправе због тога што се ради о вишестраначком поступку. Вишестраначки управни спорови се у пракси сматрају процесно сложеним предметима управо због тога што изискују одржавање јавне расправе као додатне фазе поступка, као и обавезу суда да заинтересованим странкама у поступку омогући изјашњење о поднетој тужби.

Врховни касациони суд није могао оценити основаност жалбеног навода да укупна дужина трајања управног поступка и управног спора прелази границе суђења у

разумном року, јер предлагач АА ни у приговору ради убрзавања поступка нити у жалби није навела колико дуго је трајао управни поступак који је претходио подношењу тужбе у управном спору.

Врховни касациони суд у својој пракси примењује становиште Европског суда за људска права да се радни спорови морају решавати са посебном експедитивношћу уколико се односе на престанак радног односа, исплату зараде или радни и професионални статус подносиоца који доводи до његове егзистенцијалне угрожености. Из приговора и жалбе произлази да је предлагач АА запослена у Стручној служби Заштитника грађана, те да тужбом у управном спору оспорава решење Заштитника грађана донето у поступку спровођења интерног конкурса за попуњавање положаја помоћника генералног секретара Стручне службе Заштитника грађана на коме је учествовала. Чињеница да предлагач АА није постављена на положајно место за које је конкурисала, као и друге чињенице везане за запослење наведене у приговору и тужби које се односе на оцењивање предлагача, премештај на друго радно место и могућност коришћења годишњег одмора, по налажењу Врховног касационог суда, не указују на егзистенцијалну угроженост предлагача због које би предмет Управног суда У 8580/20 требало приоритетно решавати.

Имајући у виду све изложено, Врховни касациони суд је оценио да је жалба предлагача очигледно неоснована, па је применом одредаба члана 17. ст. 1. и 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у диспозитиву.

Судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић